

Двадесет и трета глава ТРЕЗВЕНИТЕ

- Доро, много пиеш! – каза Румен като влезе в стаята.
- Ти пък откъде се взе? – зачуди се Дора.
- Откъде ще помниш! Беше нарязана като дойдохме.
- О! Ти с твоята половинка!
- Бооже! Не виждаш ли, че това е само просто така.

Нека си спи със самотния рагацо.

- Дай да ги разбудим! – каза Елито.
- Нека си спят! Такава сладка двойка са! – извика

Дора.

- Глупости! Емо, я ги раздигай! – на Елито ѝ беше дотегнало.

- Ти май се изпоти! – засмя се Иванчо. – Зор си видяла!

- Зор я! Не трябваше да ви давам да пиете!
- Не трябваше, ама какво да правим! – вдигна рамене

Иванчо.

- Ох! Гади ми се! – извика Дора.
- На ти сега пиене! – каза Елито. – Ела в банята.
- Жените не трябва да пият – поучително каза Румен.
- То и вие не трябваше да пиете – каза Емо.
- Ти нали не пиеш – вдигна рамене Иванчо.
- Добре, че не пия, защото нямаше кой да ви изтрез-

нява.

- Така си е – съгласи се Румен.
- Дора дере лисици – каза Иванчо.

- Кой я кара да пие! – Румен направи пренебрежителна гримаса.

- Тя сама искаше.

- Нека сега да си пати!

- Абе и ние с тебе бяхме натъркаляни тук.

- Какво да се прави!

- Друг път няма да пия.

- Ще забравиш.

- Така си е, ама...

- Какво 'ама'! Направо си е така. Виж Емо – нито е почвал да пие, нито ще почне. Не понася човека и не пие.

- Аз не понасям, ама пак пия.

- А! Призна ли си?

- Какво ще си признавам!

- И аз не съм професионален фиркач.

- Какво й стана на Дора? – Емо запитва влизащата

Ели.

- Ще й мине. Ей сега ще дойде.

- Колко часа' стана?

- Девет и половина. Минава.

- О! – извика Иванчо. – Аз трябва да си ходя.

- И аз! – извика и Румен.

- Хайде, чао – тръгна към вратата Иванчо.

- Чао – каза и Румен.

- Лека нощ – отговори им Елито и отиде да види До-

ра.

След малко двете се върнаха.

- Аз трябва да си ходя – каза Дора.

- Чакай, ще викна на Румен и Иванчо.

- Няма нужда, аз мога и сама. Чао.

- Чао.

Емо и Елито останаха с Райчо и Искра, които блажено си спяха.

- Ами тези? – посочи ги Емо.
- Дай първо да измъкнем Райчо.
- Хайде, давай.
- Оха!
- Какво?
- Той направо е дърво!
- Нищо! Дърпай!
- Готово.
- Дай сега лимоновия сок, аз ще му бия шамари. Колко е изпил?
- Много.
- Колко много?
- Половин литър.
- Какво?
- Ами да.
- Той е луд! Че как е могъл да го побере?
- Побрал го е! Не го ли виждаш какъв е сега!
- Нещо не се събужда.
- Тръскай го.
- Не става.
- Дай го тогава в банята.
- Само главата.
- Добре. Дръж го.
- Почва да се събужда.
- Ще се събуди! Стига му толкова.
- Дай да го избършем.
- Готово. Бий му шамари.
- Той отвори очи.
- Ето ти лимоновия сок.
- Отвори му устата.

Райчо скочи.

- Защо ми тикате това?

- Да изтрезнееш, глупчо!

- Добре. Защо ми е мокра главата?

- От чешмата.

- Че толкова ли съм бил пиян?

- Толкова я. Половин литър! Баща ми ще ме убие.

- Е-е! Хайде пък ти! Няма нищо да ти каже.

- Глупчо! Майка ти само да научи, и тя ще дойде да се разправя.

- Няма да й кажа.

- Само да кажеш на някого, ще те убия!

- Няма, обещавам!

- Ще видим! И аз ти обещавам!

- Хайде, хайде, нищо ти няма.

- Върви да си изсушиш косата на парното.

- Ей сега.

- Емоо, Емо, голяма бъркотия стана! – въздъхна Ели-то.

- Нищо, нали се оправихме.

- Оправихме се, ама ако се раздрънка някой.

- Няма.

- Кой знае!

- Не вярвам.

- Дано да е така!

- Не се безпокой.

- Ели, аз си тръгвам – обади се от коридора Райчо.

- Добре. И пълен пас.

- Не се бой. Хайде. Бай-бай! Чао!

- Чао.

- Остана само тази – каза Емо.

- И нея ще я оправим.

- Оправяй се ти с нея.
- Не мога сама.
- Не можеш ли да биеш шамари?
- Хайде, хайде! Разбуди я ти. Не те ли блазни тялото

й?

- Наистина ти има нещо.
- Тя наистина е хубава.
- Хайде, почвай.
- Не ти ли харесва? Аз, ако бях момче, щях да се влюбя в нея.

- Ти вече си уморена.
- Тогавя защо ми я оставяш на мен?
- Добре, де! – Емо я разтръска.
- Отваря очи.
- Наливай!
- О! Че кисело! Не можа ли нещо друго да ми дадеш?

Ох! Ох!

- Нищо ти няма!
- О! Емо, ти ли си?
- Да, аз съм.
- Колко се радвам!
- Ели, заведи я в банята.
- Ох, Емо, искам ти...
- Глупачка.
- Ох! Целуни ме!
- Я млъквай! Ти си пияна.
- Дай ми да пия.
- Я стига си се глезила!
- Ох! Емо!
- Хайде, мий се!
- Да се съблека ли?
- Глупачка! Ти си пияна! Ели!

- Да.
- Я ела!
- Какво е станало?
- Погрижи се за другарката.
- Добре.

Емо отиде в стаята, седна на един стол и въздъхна с облекчение. Не му се беше случвало да присъства на такава сцена. Веднъж беше чул Славчо да му разказва за нещо подобно, но той твърдеше, че много весело било. Този ден Емо се убеди, че никак не е весело да гледаш пияни хора.

- Емо, ще ме заведеш ли до нас? - влезе Искра. Тя беше вече трезва, но не се смущаваше от нищо. Прегърна го.
– Хайде, Емо!

- Емо, изпрати я – каза Елито. – Уморена съм. Искам да си легна.